

TẬP 7

HỒI 69

Thanh Long

Lúc này, đã có người đi lại đỡ Hấp Huyết lão yêu, lão hỏi quả có một mối thâm giao, đến bên lão hỏi nhỏ mấy câu. Quỷ Vương khoát tay, chỉ cười mà không nói lấy một lời, thái độ rất thản nhiên, không chút mảy may như có đại địch phía trước, cạnh lão ta là một gã bạch diện thư sinh, cũng im lặng, chỉ khẽ đưa mắt nhìn nhau.

- Thương Tùng cầu đạo, còn nhớ ông nội nhà mi không?

Một tiếng cười sảng sặc đột nhiên nổi lên, các đệ tử chính đạo cau mày trông ra thấy một gã lùn hung hãn xuất hiện, nhìn chòng chọc Thương Tùng như muốn ăn sống nuốt tươi, nhiều phần như chó sói chực vồ mồi.

Thương Tùng cười lạnh, nói:

- Yêu nghiệt, còn nhớ nhát kiếm năm xưa không?

Thương Tùng vừa dứt lời, mọi người thấy gã lùn nghiêng răng trèo treo, hiển nhiên hận đến xương tủy, nhưng chỉ thấy hắn chậm chậm gật đầu, tay xoa ngực, hung hăng nói:

- Tốt, tốt, tao sao quên được, tưởng mày không còn nhớ, thật quá tốt, hừ. Lưỡi kiếm này, cũng sẽ đâm suốt vào thân mày.

Thương Tùng hừ một tiếng, không lý gì đến hắn, mục quang chuyển hướng sang bên cạnh, nhìn hai người mới đến.

Tô Như sắc mặt lộ rõ sự lo âu, nhận định đạo hạnh những gã này rất đáng kể, tuyệt nhiên chẳng kém Hấp Huyết lão yêu, xem ra quá nửa là những lão đại ma đầu của Ma Giáo, đã lâu lắm rồi chúng chưa xuất thế. Vừa nghe cuộc đối thoại giữa Thương Tùng và gã lùn, bà nhẹ nhàng hỏi Điền Bất Dịch:

- Những kẻ này là ai?

Điền Bất Dịch thần sắc trầm trọng, nhíu mày nói:

- Gã lùn tên là Bách Độc Tử, ở Vạn Độc môn trong Ma Giáo; còn lão hói là Đoan Mộc lão tổ ở Kiệt Thạch Sơn. Chúng ít khi qua lại trên giang hồ. Bọn chúng cùng với Hấp Huyết lão yêu đã từng là mục tiêu truy sát của chúng ta hàng trăm năm trước. Cạnh hai người này trông như Ma giáo Quỷ Vương Tông Tông chủ, còn gã bạch diện thư sinh, huynh chưa từng biết.

Tô Như hít một hơi thở lạnh, trong cuộc chiến hàng trăm năm trước giữa chính đạo với Ma Giáo, bà ta tu hành còn non nớt, chưa cùng Điền Bất Dịch, Thương Tùng đạo nhân tham gia chiến trận, nhưng đại ác danh những kẻ kia đã như sét đánh ngang tai, đặc biệt là Bách Độc Tử và Đoan Mộc lão tổ, tiếng ác đồn xa, sánh ngang Hấp Huyết lão yêu.

Bỗng nhiên lão hói Đoan Mộc lão tổ quay đầu lại phía các đệ tử chính đạo, thét lên một tiếng lạnh lạnh:

- Vạn Kiếm Nhất, Vạn Kiếm Nhất cầu tặc có đến không?

Các đệ tử Thanh Vân Môn sợ run, không hiểu hắn nói gì. Chỉ thấy Điền Bất Dịch, Thương Tùng đạo nhân và Tô Như mặt biến sắc, cuối cùng Điền Bất Dịch nói:

- Vạn sư huynh đạo hạnh cao thâm, thấu hiểu đạo trời, đã sớm thoát thai để lên tiên cảnh, chỉ có lũ yêu ma tiểu quỷ các ngươi, vẫn còn ở đây điên cuồng gào thét!

Chúng nhân Ma Giáo thất kinh, Bách Độc Tử, Đoan Mộc lão tổ và cả Hấp Huyết lão yêu lúc này đã hồi phục đôi chút, đồng thanh hỏi:

- Đã chết rồi sao?

Đứng cạnh chúng, Quỷ Vương và bạch diện thư sinh, thân hình khẽ run lên.

Vạn Kiếm Nhất, cái tên không bao giờ được nhắc đến trước các đệ tử đời sau trong Thanh Vân Môn, nhưng đối với lũ đại ma đầu này, dường như có một ma lực rất lớn. Chỉ thấy mấy gã đưa mắt nhìn nhau, thần sắc ngần ngừ do dự, trên mặt lộ vẻ căm hận, kèm theo một chút sợ hãi, nhưng không thể che giấu được nét hoan hỉ.

Đoan Mộc lão tổ trông thật khó hiểu, tay sờ lên cái đầu nhăn bóng, miệng lẩm bẩm điều gì đó không ai nghe thấy, cuối cùng lão la thật to:

- Thật không tưởng gã cầu tặc lại chết dễ dàng như vậy, ha ha ha...

Lão vừa nói vừa cười như điên dại.

Các đệ tử Thanh Vân Môn rất tức giận, Thương Tùng đạo nhân nhìn lão khinh bỉ hỏi:

- Nhà người còn cười được sao? Huynh ấy tuy không còn nữa nhưng vẫn còn đệ tử Thanh Vân Môn bọn ta, dư sức đối phó với lũ tiểu yêu các người.

- Phì!

Bách Độc Tử bỗng lên tiếng:

- Bọn ta đã không thể giết hấn từ trước, thật là đáng tiếc, nhưng đằng nào cũng tiêu diệt Thanh Vân Môn các người, hủy hoại cốt hời của hấn, khiến hấn chết cũng không yên thân.

Từ phía sau Hấp Huyết lão yêu xen vào:

- Tốt, như vậy mới rửa được mối hận chôn sâu hàng trăm năm của ta.

Nhân sĩ chính đạo đồng thời phẫn khích, mắt thấy lũ yêu nghiệt ma giáo quả nhiên bạo tàn, thật hết nhịn nổi, trào dâng nổi tức giận căm căm.

Điền Linh Nhi liền quay sang nói với đại sư huynh Tống Đại Nhân:

- Đại sư huynh, cái vị Vạn... Vạn sư bá gì đó, lợi hại vô cùng, khiến yêu nghiệt Ma Giáo sợ hãi đến thế, sao chúng ta chưa từng được nghe nhỉ?

Tống Đại Nhân bối rối, dường như muốn nói gì lại thôi, chỉ cười gượng đáp:

- Tiểu sư muội, sau này có thời gian rảnh rồi hãy hỏi sư phụ sư nương ấy.

Điền Linh Nhi mím môi, hừ một tiếng, giận dỗi nói:

- Không nói, không nói, muội đi hỏi mẹ đây.

Vừa nói cô ta cất bước đi luôn.

Trương Tiểu Phàm trông thấy, tinh thần rung động, giữ cô ta lại, khẽ nói:

- Sư tỷ, đại địch đang trước mắt, tỷ đừng nóng vội, sau này chúng ta hỏi cũng được.

Điền Linh Nhi thấy tình thế quả thật đang rất khẩn trương, liền dừng bước, nhìn Trương Tiểu Phàm cười cười.

Trương Tiểu Phàm thấy nóng bừng cả người. Bất chợt một âm thanh lạnh như băng từ đám người Ma Giáo truyền lại, chứa đầy nộ ý, Trương Tiểu Phàm quay đầu nhìn sang, thấy cạnh Quỷ Vương, Bích Dao đứng đó, nhìn hấn chằm chằm.

Không hiểu sao, Trương Tiểu Phàm rất kinh sợ, trong vô thức nắm chặt lấy tay Điền Linh Nhi.

Xa xa, chỗ chúng nhân Tiểu Trúc Phong tọa lạc, Lục Tuyết Kỳ dời mục quang khỏi Trương Tiểu Phàm, chậm rãi nhìn Bích Dao.

oOo

Lúc này, Đại Lực Tôn Giả đang cau mày trầm mặc, đột nhiên nói:

- Bách Độc Tử, Đoan Mộc lão yêu, các người đã may mắn thoát chết, đáng lẽ phải sửa đổi tâm tính để sống yên thân, ai ngờ lại không biết tài mình mà gây tác quái, có phải không muốn sống nữa không?

Xùy, nhiều người cùng lên tiếng thóa mạ, nghe rất chối tai.

Đại Lực Tôn Giả khẽ biến sắc, bất chợt nhìn thấy gã bạch diện thư sinh đang bước tới, cười nói:

- Các hạ có phải Kim Cương môn Đại Lực Tôn Giả?

Đại Lực Tôn Giả nhìn hấn, đáp:

- Đúng vậy, các hạ là ai?

Gã bạch diện thư sinh chỉ cười ruồi nói:

- Nếu Vạn Kiếm Nhất đang ở đây, các người còn có thể điều võ giương oai chứ giờ chỉ có Kim Cương Môn với dăm ba miếng pháp bảo mèo què và mấy đệ tử hậu bối của Thanh Vân Môn, các người tưởng làm được gì?

Toàn thể Ma Giáo cười lớn, thậm chí từ cánh rừng sau lưng chúng, hàng loạt những tiếng cười vọng lại.

Đại Lực Tôn Giả đỏ bừng cả mặt, phần nộ đến cực điểm, cạnh ông ta Thương Tùng đạo nhân, Điền Bất Dịch và Tô Như khẽ nhìn nhau, mắt ánh lên sự lo âu. Nếu chỉ nghe tiếng cười mà xét đoán, dường như phía sau lũ Ma Giáo không chỉ có cường viện, mà số lượng lại rất nhiều.

Cuộc chiến này thật hung hiểm có một không hai.

- Đồ vô lại!

Một người đột nhiên mắng lớn, chúng nhân nhìn ra thấy cạnh Đại Lực Tôn Giả, Thạch Đầu đã dâng thân tiến lên, không chịu nổi sự phụ bị sỉ nhục, Phá Sát pháp trượng kim quang đại thịnh, hướng phía bạch diện thư sinh nóng nảy đánh tới.

Điền Bất Dịch thất kinh, Đại Lực Tôn Giả lo lắng hét lên:

- Thạch Đầu, quay lại mau, không được vọng động!

Nhưng Thạch Đầu đã xuất chiêu, nhanh như điện chớp, không thể dừng lại, phá sát kim quang vọt tới trước bạch diện thư sinh. Chỉ thấy, gã đó không hề hoảng loạn, khẽ cất tay phải, chưởng tâm phát thanh quang, chống lại phá sát pháp trượng.

Nói thì lâu nhưng thực ra thì rất nhanh, phá sát kim quang như mũi tên lùa cung, rầm rĩ tiến đánh bạch diện thư sinh, loáng một cái, chỉ thấy kim quang rực rỡ, âm thanh vang rền, không nhìn rõ thân ảnh của bạch diện thư sinh.

Đám đệ tử chính đạo reo hò như sấm dậy nhưng Thương Tùng đạo nhân và Điền Bất Dịch nét mặt rất căng thẳng.

Một lát sau, kim quang dần dần tan đi, chúng nhân thấy bạch diện thư sinh nét mặt bình thản, chỉ dùng một tay để chống lại phá sát kim quang của Thạch Đầu. Thạch Đầu ở giữa thình không bất động, không thể tiến lên một ly.

Chỉ thấy gã cười nói:

- Người trẻ tuổi kia, người hãy về tu luyện thêm trăm năm nữa đi?!

Nói rồi hữu thủ mãnh động, chúng nhân chỉ thấy một đạo thanh quang loáng lên, Thạch Đầu bị phản kích, cả người bay vọt về phía sau, phá sát pháp trượng bị đẩy lùi, bay tít lên cao.

Đại Lực Tôn Giả đằng thân tức thì, đón lấy Thạch Đầu, xem xét thương thế, thấy chỉ bị chấn động, không có gì đáng ngại, liền bình tâm lại nhưng nộ khí càng tăng, chuyển động thân ảnh, chuyển bị xuất thủ.

Đột nhiên bên cạnh một cánh tay cản ông ta lại, đó là Thương Tùng đạo nhân, chỉ thấy ông ta sắc mặt như sương, lạnh lẽo nói:

- Các hạ xét cho cùng là ai, "Càn Khôn Thanh Quang Ngọc Giới" thất lạc hàng ngàn năm, sao lại ở trong tay các hạ?

Đại Lực Tôn Giả chấn động, nói thất thanh:

- Cái gì? Càn Khôn Thanh Quang Giới?

Tại đó, kể cả Ma Giáo và chính đạo, mười người phải có tám người giật mình. Trương Tiểu Phàm hiếu kỳ, liền hỏi Tống Đại Nhân:

- Đại sư huynh, pháp bảo ấy lợi hại lắm à?

Tống Đại Nhân nét mặt vẫn chưa hết kinh ngạc, gật đầu, chậm rãi nói:

- Huynh đã được nghe sư phụ nói qua, chiếc vòng đó là một pháp bảo cực kì lợi hại, nó là thần vật trên chín tầng trời, thất tung đã hàng ngàn năm, không ngờ hôm nay lại thấy trên thế gian!

Trương Tiểu Phàm hít một hơi thở lạnh, chỉ thấy gã bạch diện thư sinh khẽ cười, trả lời Thương Tùng đạo nhân:

- Tại hạ chỉ là vô danh tiểu bối dưới trướng Quỷ Vương Tông chủ, làm chân dẫn đường dắt ngựa.

Quỷ Vương khẽ cười, lắc đầu nói:

- Long huynh bất tất phải nhún mình.

Đứng cạnh Bách Độc Tử, Đoan Mộc lão tổ lúc này đang tiến về phía Hấp Huyết lão yêu, cùng lúc thấy Quỷ Vương gọi gã bạch diện thư sinh là "Long huynh", liền nhìn chằm chằm vào tay áo hắn, tuy không hiểu rõ pháp bảo gì nhưng đã nghe Thương Tùng đạo nhân khẳng định và gã bạch diện thư sinh không phủ nhận, nhiều phần vật đó đích thị là Thần Giới.

Những tướng Thần Giới trong truyền thuyết có đủ các loại dị năng, người tu chân luyện đạo lại cực trọng pháp bảo, nên ai nấy đều cảm thấy thêm muốn râm ran.

Bất quá ba người cùng bạch diện thư sinh đồng thời xuất hiện chứ không phải họ đi với nhau, cũng chưa từng gặp qua người này, chỉ biết sau khi bọn họ xuất hiện không lâu, bên cạnh Quỷ Vương liền có thêm một người thần bí đạo hạnh cao thâm, đích thị cao nhân.

Bách Độc Tử hau háu nhìn tay phải gã bạch diện thư sinh, rồi quay sang hỏi Quỷ Vương:

- Quỷ Vương Tông chủ, vị huynh đài này bọn ta chưa hề gặp qua, không ngờ Quỷ Vương Tông lại xuất hiện cao nhân dường ấy?

Quỷ Vương cười nói:

- Bách Độc đạo huynh, chúng ta chỉ là Quỷ Vương Tông tiểu phái trong Thánh Giáo, tự nhiên không thể so bì với thượng phái Vạn Độc môn.

Bách Độc Tử hừ một tiếng, hắn ta ở Vạn Độc Môn là một trong bốn chi phái chính của Ma Giáo, lần này cũng là vì nhận lệnh của môn chủ nên mới đến vùng đất hoang vu này. Nói ra thì đây cũng là lần đầu tiên xuất sơn của y trong cả trăm năm nay.

Dẫu không xuất thế, hắn vẫn biết rõ ràng những chuyện trong Ma Giáo. Trong bốn đại môn phái đứng đầu Ma Giáo hiện nay, Vạn Độc Môn, Hợp Hoan Phái và Trường Sinh Đường đều là những môn phái nổi lên kể từ khi Luyện Huyết Đường suy bại sau cái chết của Hắc Tâm Lão Nhân tám trăm năm về trước, có lịch sử bền chắc, nền móng vững vàng. Duy có Quỷ Vương Tông một chi đột nhiên hưng thịnh từ ba trăm năm trước,

cao thủ nhiều như lá mùa thu, hai trăm năm trước cùng ba phái còn lại phân chia Ma Giáo, quả rất kỳ lạ.

Ma Giáo luôn có sự thay đổi về lực lượng, các đại hệ phái không như thời của Hắc Tâm Lão Nhân khi mà Luyện Huyết Đường hô phong hoán vũ, các chi phái tương đương, lại thêm bên dưới nhiều tiểu phái hệ, thần phục tứ đại tông phái, khó phân cao thấp. Tuy rằng bên trong chúng âm thầm tranh đấu, song mặt ngoài vẫn tỏ vẻ miễn cưỡng giữ hòa khí.

Bách Độc Tử xuất thân lần này, Vạn Độc Môn Môn Chủ đã đích thân dẫn dò hắc ta, bảo hắc nhất định phải dò xét nội tình Quỷ Vương Tông xem có gì bí mật, thực lực ra sao? Những năm gần đây trong Ma Giáo có lưu truyền một tin đồn bí mật là thánh kinh vô thượng "Thiên Thư" của Ma Giáo hiện đang nằm trong tay Quỷ Vương Tông .

Nhưng vào lúc này, "Thiên Thư" thì không thấy đâu mà lại thấy lù lù xuất hiện Càn Khôn Thanh Quang Ngọc Giới đã thất tung hàng ngàn năm, Bách Độc Tử trong lòng kinh hãi, biết rằng lực lượng của Quỷ Vương Tông cao thâm khôn lường, mặt hắc trông như hơi cười nhưng thực ra còn thảm hại hơn khi đang khóc. Hắc nói:

- Tông chủ nói đùa rồi, bây giờ thì ai mà không biết thực lực của Quỷ Vương Tông như ánh thái dương, nhưng quả thật vị Long huynh đệ đây chúng tôi chưa từng gặp qua, rất rất muốn biết.

Quỷ Vương thâm trầm nhìn Bách Độc Tử, mắt loáng tinh quang, đột nhiên cười nói:

- Đạo huynh đã nói vậy, phải trái gì thì cũng phải tương kiến. Đạo huynh có biết ba trăm năm trước, trong Quỷ Vương Tông chúng tôi có bốn vị Đại thánh sứ?

Bách Độc Tử biến sắc, Đoan Mộc lão tổ nói thất thanh:

- Cái gì? Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, bốn người đó còn sống sao?

Gã bạch diện thư sinh và Quỷ Vương nhìn nhau khẽ cười, gã nhìn chúng nói:

- Đúng vậy thừa chư vị, tại hạ là Thanh Long.

Bên phía chính đạo, phản ứng không mạnh như vậy, nhưng Bách Độc Tử và chúng nhân Ma Giáo đều chấn động. Ba trăm năm trước, khi Quỷ Vương Tông quật khởi, ngoài Quỷ Vương đời trước chỉ có bốn vị Thánh sứ là lực lượng khai sáng, từ ấy thế lực khuếch trương từng ngày, trải qua mấy trường minh tranh ám đấu trong Ma Giáo, kinh lịch không ít mưa máu gió tanh, cuối cùng mới có được cục diện như ngày hôm nay, thực lực của bốn người này thiết tưởng không cần phải nghĩ cũng biết thế nào rồi.

Chỉ thấy Thanh Long đột nhiên thở dài một tiếng, quay sang phía Quỷ Vương nói:

- Già cả hết rồi, huynh nhìn sang đám đệ tử trẻ của chính giáo xem, mặt chúng ánh lên nỗi nghi hoặc, quá nửa là chưa từng nghe thấy tên tại hạ.

Quỷ vương cười nói:

- Long huynh hà tất phải nghi nhiều, lũ hậu sinh văn bối không biết đến huynh chỉ là nhất thời, từ nay, danh huynh sẽ lại vang dội khắp thiên hạ.

Thanh Long cười lớn, hấn vừa cười vừa nhìn tay phải, trong nụ cười chất chứa điều gì đó rất thâm lương.

oOo

- Bạch.

Một tiếng động lớn vang lên, chúng nhân nhảy dựng lên, nhìn về hướng phát âm thanh, thì ra là Phá Sát pháp trượng của Thạch Đầu, đã bị tung lên trời, giờ mới rơi xuống đất.

Lúc đó, mọi người nhất thời trấn tĩnh lại, đám người chính đạo đa số cau mày, ngưng thần phòng bị. Ma Giáo đã phục hưng, lực lượng thật mạnh mẽ ngoài tiên liệu, lộ rõ sự cao thâm.

Trong Ma Giáo, hầu hết là lũ lòng lang dạ sói, Đoan Mộc lão tổ tương đối "hiền lành", lão không thuộc môn phái nào, chỉ cùng Hấp Huyết lão yêu giao hảo, do đó luôn ở cạnh lão ta. Nhưng Bách Độc Tử và Hấp Huyết lão yêu đều là những nhân vật trọng yếu của Vạn Độc Môn, lúc đó chỉ nhìn không nói, đối với Quỷ Vương Tông hết sức kính sợ.

Chỉ có Quỷ Vương và Thanh Long đứng đó, thần thái bình thản, Thanh Long nói nhỏ một điều gì đó, Quỷ Vương cười cười khẽ lắc đầu, ánh mắt như vô tình, nhìn về phía Trương Tiểu Phàm.

Trời tối dần, gió biển rít lớn, ở nơi phương xa giữa đại dương mênh mông, trong đêm sâu vọng về những âm thanh bất tận như rên như khóc, nghe càng lúc càng gần, càng rõ hơn.

Điền Bất Dịch và Thương Tùng đạo nhân khẽ nhìn nhau trao đổi, cả hai dường như đều có ý định thối lui. Bên cạnh Tô Như khẽ ho, nói nhỏ với Thương Tùng đạo nhân:

- Thương Tùng sư huynh, hiện thời lũ yêu nghiệt đang chiếm ưu thế, chúng ta hãy tạm thời thối lui, về núi cùng chuồng môn sư huynh thương nghị, đưa ra kế sách mới, như thế nên chăng?

Thương Tùng trầm ngâm một lúc, cuối cùng gật đầu nói:

- Sư muội nói phải lắm.

Nói rồi nhìn Điền Bất Dịch thấy ông ta cũng từ từ gật đầu.

Thương Tùng đạo nhân muốn nói nhưng lại không biết bắt đầu thế nào, hết nhìn bên tả lại nhìn bên hữu, nhả mặt cau mày, hạ giọng nói:

- Tiêu Dật Tài ở đâu, sao suốt tối không nhìn thấy nhỉ?

Ở bên cạnh ông ta, Tề Hạo nghe thấy bèn đáp:

- Sư phụ, vừa rồi khi ra ngoài, Tiêu sư huynh nói huynh ấy không khỏe, nên không đi cùng.

Thương Tùng đạo nhân sắc mặt ngưng trọng, chỉ hừ một tiếng, không nói gì trước mặt các đệ tử bản môn, quay đầu sang phía Pháp Tướng và Lý Tuân định nói, đột nhiên, ở phía đám đông phía sau họ, truyền lại một tiếng kêu thảm thương.

Chúng nhân rung động, trận thế hỗn loạn, chỉ thấy trong đám đệ tử trẻ tuổi của chính đạo phía sau, một người lão đảo đi lại, khắp người đầy máu, la thất thanh:

- Phía sau có lũ Ma Giáo mai phục!

Từ trong bóng đêm của khu rừng cổ, hằng hà sa số tiếng cười vọng ra, Điền Bất Dịch mặt biến sắc, bởi khi lũ người Quỷ Vương hiện thân, chúng nhân bị thu hút sự chú ý vào các lão đại ma đầu, không ngờ lũ người Ma Giáo quỷ kế đa đoan, cử người tập kích lối sau, khó mà rút nổi.

Chỉ trong nháy mắt, khu rừng rậm rục sáng, vô số pháp bảo bay lại, đám người chính đạo rối rít tể khởi pháp bảo phản kích, nhưng một là do bị đánh bất ngờ, hai là lũ người ma giáo đông hơn họ tưởng tượng, nên tức khắc bị đẩy vào thế hạ phong.

Thương Tùng đạo nhân mặt như bị phủ bởi một đám mây, la một tiếng lớn, dằng không tức thì, nhưng ông ta chưa kịp bay đi thì phía trước Bách Độc Tử và Đoan Mộc lão tổ đã bay lên chặn lại.

Bách Độc Tử cười vang, trông rất hung tợn, nói:

- Cầu đạo sĩ, hãy lại đây!

Thương Tùng đạo nhân giữa tình không liền dừng lại, không thể chịu được sự khinh mạn của lão quái vật, liền quay lại tiếp chiến, toàn thân ông ta hiện hào quang đỏ chói. Điền Bất Dịch cũng xuất thủ, đón lấy Đoan Mộc lão tổ.

Tô Như đứng dưới đất, khế nhả mảy, khuôn mặt mỹ lệ ẩn hiện nét lo âu. Lúc này rõ ràng là bên chính đạo đang kém thế, Ma Giáo vẫn còn hai cao thủ là Quỷ Vương cùng Thanh Long vẫn chưa ra tay, đám phục binh Ma Giáo lại không rõ nhiều ít thế nào, tình thế thật đáng lo.

Lúc ấy cục diện đang hỗn loạn, trong đêm sâu phẳng phát một nỗi u ám, chúng nhân Ma Giáo như ở khắp nơi, pháp bảo bay vèo vèo tìm người sát nhân đoạt mệnh, bọn người chính đạo bị hãm trong vòng khổ chiến, những tiếng kêu la thảm khốc nghe râm trời.

Trương Tiểu Phàm nắm chặt Thiêu Hỏa Côn, vẫn chưa thực sự động thủ, vì trong nhóm Đại Trúc Phong Tổng Đại Nhân, Điền Linh Nhi lo cho hấn mới bị thương, vây bọc lấy hấn. Trong chốc lát tuy vẫn chống được nhưng tình thế thật nguy cấp khiến hấn rất lo lắng.

Lũ Ma Giáo xung quanh hào quang càng lúc càng tăng, người bên chính đạo dần dần yếu sức, hào quang mờ dần, chỉ tại không ngờ Ma Giáo có phục binh, thật là hết sức sơ suất.

Trương Tiểu Phàm vẫn đứng yên, thấy các sư huynh cùng Điền Linh Nhi chịu áp lực lớn dần, trong lòng rất lo lắng, tự biết thân mình vẫn yếu nhưng không có gì quá lo, nên rất muốn tiến lên tham chiến.

Lúc này, đột nhiên một âm thanh vang lên, như tiếng phượng kêu trên chín tầng trời, nghe rất êm tai. Lam quang sắc khí đột nhiên trỗi dậy, Lục Tuyết Kỳ theo kiếm bay lên, chỉ thấy Thiên Gia thần kiếm tỏa sáng chiếu khắp một vùng rộng lớn.

Trời tối quá không thấy rõ sắc mặt cũng như thân ảnh của nàng.

Nàng lao về phía bóng tối. Một tiếng rít sắc lạnh vang lên, nữ tử xinh đẹp đó hóa thành một luồng lam quang như điện xẹt, chiếu thẳng vào khu rừng già.

Được một lát, chỉ thấy lam quang rọi sáng, trong bóng đêm nghe thấy hàng loạt tiếng la thất thanh, giải tỏa áp lực cho chúng nhân chính đạo.

Cùng lúc đó, Phật hiệu cũng nổi lên, Pháp Tướng vận mười thành công lực quật khởi, trên các ngón tay "Luân Hồi Châu" phát quang rực rỡ, từ từ chuyển động, đột nhiên mở mắt. "Luân Hồi Châu" hướng phía bóng tối chiếu tới, chỉ một lát, kim quang chói lọi, bóng tối được rọi sáng như ban ngày, vô số chúng nhân Ma Giáo kinh hãi bỏ chạy.

Tình thế lập tức thay đổi, Tề Hạo, Lâm Kinh Vũ, Lý Tuân, Yến Hồng, thậm chí cả Pháp Thiện, Thạch Đầu và các đệ tử xuất sắc khác của chính đạo vừa bị kìm kẹp không

thi thổ được tài năng bền đồng loạt xuất thủ. Bên ngoài, chúng nhân Ma Giáo tựa hồ không có cao nhân nên tình thế lại chuyển sang có lợi cho bên chính đạo.

Phía xa xa, Quỷ Vương cùng Thanh Long đứng nhìn, khẽ nhú mày, Thanh Long lắc đầu, than:

- Đám đệ tử trẻ tuổi của chính đạo này tư chất quả là vạn người có một, so với đám hậu bối của chúng ta thực hơn nhiều lắm lắm.

Quỷ Vương khẽ gật đầu, mắt nhìn xa xăm, đột nhiên nói:

- Vừa rồi nữ tử kia ra tay, huynh có nhìn rõ pháp bảo của cô ta không?

Thanh Long lãnh đạm nói:

- Phải chăng Thiên Gia?

Quỷ Vương quay đầu lại, nhìn hấn ta, Thanh Long cười cười, thái độ khinh khỉnh, nói:

- Thiên Gia thần kiếm, hừ, Thiên Gia thần kiếm thì sao?

Quỷ Vương đứng chấp tay sau lưng, chậm rãi nói:

- Ngoài ra còn có gã hòa thượng Thiên Âm tự tay cầm "Luân Hồi Châu", bạch y thiếu niên trong Thanh Vân Môn tay cầm tiên kiếm màu xanh lục, phải chăng là "Trảm Long kiếm", chính đạo trong thời gian này quả là rất chú trọng bồi dưỡng các đệ tử trẻ tuổi.

- o O o -